

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 36Ca/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119464708
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Mazúrová
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2021:6119464708.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Alenou Mazúrovou v spore žalobcu: SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov, Bratislava, so sídlom Jakubovo námestie 2564/14, 813 48 Bratislava, IČO: 17 310 598, zastúpený LEGAL CARTEL s.r.o., so sídlom Na Hrebienku 5433/40, 811 02 Bratislava - Staré mesto, IČO: 36 677 175 proti žalovanej: H. D., S.. XX.X.XXXX, M. Š. XX, XXX XX M. S. G., E.: XX XXX XXX, zastúpená JUDr. Vlastou Pastorkovou, advokátkou so sídlom Strojárska 3998, 069 01 Snina, IČO: 51 339 820, o zaplatenie 92 EUR s príslušenstvom

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou do upomínacieho konania na Okresný súd Banská Bystrica dňa 16.12.2019 domáhal zaplatenia sumy 92 EUR a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 92 EUR od 26.11.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnil nasledovnými skutkovými tvrdeniami: žalobca je občianskym združením fyzických a právnických osôb podľa zákona č. 83/1990 Zb., reg. č. MV SR: VVS1 - 900/90-3742, pôsobí na území SR a vykonáva ochranu práv zastupovaných subjektov v rozsahu a na základe oprávnenia udeleného Ministerstvom kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv súvisiacich s autorským právom v zmysle ustanovení zákona č. 618/2003 Z. z., ktoré mu bolo udelené Ministerstvom kultúry SR, č. k. MK/1586/2016-232/-10422 z 18. 8. 2016. Dôvodil, že ako kolektívna organizácia zastupujúca práva výkonných umelcov, výrobcov zvukových a audiovizuálnych záznamov je oprávnený na vyberanie primeraných odmien za použitie zaznamenaného umeleckého výkonu verejným prenosom. Tvrdil, že v priestoroch prevádzky žalovanej vykonal kontrolu v rozhodnom období v rokoch 2017 a 2018 prostredníctvom svojich externých zamestnancov, ktorí zistili, že žalovaná v priestoroch svojej prevádzky v tomto období disponovala technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, pričom si nesplnila svoju povinnosť uhradiť výkonným umelcom a výrobcov zvukových a audiovizuálnych záznamov primeranú odmenu určenú podľa sadzovníka žalobcu pre druh prevádzky - kaderníctvo s ročným paušálom vo výške 46 EUR za obdobie od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017 a od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2018, t. j. spolu vo výške 92 EUR.

3. Žalovaná žalobu neuznala odôvodnením, že v jej prevádzke sa nenachádza žiadne technické zariadenie slúžiace na verejný prenos. Poprela tvrdenie žalobcu, že v týchto priestoroch vykonal v rozhodnom období, t.j. v rokoch 2017 a 2018 kontrolu prostredníctvom svojich externých zamestnancov,

ktorí údajne zistili, že žalovaná mala v tomto období disponovať technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, uviedla, že nemá vedomosť o vykonanej kontrole a nedisponuje žiadnym záznamom z tejto kontroly a navrhla žalobu zamietnuť z dôvodu neunesenia dôkazného bremena žalobcom.

4. Žalobca k obrane žalovanej uviedol, že skutočnosť, že žalovaná vo svojej prevádzke - Kaderníctve disponovala technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos zaznamenaných výkonov umelcov a výrobcov zvukovo-obrazových záznamov vyplynula zo záverov kontrolnej činnosti žalobcu, ktorý vykonal kontrolu v rozhodnom období, t. j. 2017 a 2018 prostredníctvom svojich externých zamestnancov, ktorí zistili, že žalovaná v tomto období disponovala technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, a to konkrétne rádiom a dodal, že tieto kontroly žalobca kontrolovaným subjektom neoznamuje a zameriava sa iba na zistenie, či v prevádzke dochádza k verejnému prenosu a akým technickým zariadením, pričom o priebehu a výsledku tejto kontroly sú vyhotovované len interné, neformálne záznamy. Navyše žalobca dôrazne upozornil na skutočnosť, že nárok na zaplatenie primeranej odmeny výkonným umelcom a výrobcom zvukových a zvukovo - obrazových záznamov je zákonného charakteru a teda nie je podmienený vykonaním kontroly, či spísaním a predložením záznamu o jej vykonaní. Uviedol, že má za to, že je nespochybniteľné, že žalovaná je prevádzkovateľom Kaderníctva, v ktorom na základe záverov kontrolnej činnosti žalobcu dochádza k verejnému prenosu zvukových záznamov, za vykonávanie ktorého zo zákona prináleží odmena výkonným umelcom a výrobcom zvukových a zvukovo - obrazových záznamov, ktorých zastupuje žalobca.

5. Žalovaná k argumentácii žalobcu v záverečnom vyjadrení uviedla, že žalobca doposiaľ žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal a teda neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, ktoré by odôvodňovali jeho nárok. Poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 4Cob/21/2017 zo dňa 28.11.2017.

6. Žalobca vzhľadom na obranu žalovanej navrhol doplniť dokazovanie vyžiadaním hromadnej licenčnej zmluvy uzavretej medzi SOZA a žalovanou za obdobie rokov 2017 a 2018 a to za účelom preukázania tvrdenia žalobcu, že žalovaná v rozhodnom období v priestoroch svojej prevádzky disponovala technickým zariadením slúžiacim na verejný prenos, prostredníctvom ktorého dochádzalo k verejnému prenosu zaznamenaných výkonov, zvukových a audiovizuálnych záznamov výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov.

8. Predmetom tohto konania je nárok organizácie kolektívnej správy práv na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9. V spore si žalobca uplatňuje voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel (bez predchádzajúceho súhlasu nositeľa práv, t.j. bez licenčnej zmluvy) za obdobie rokov 2017 a 2018, t. j. za obdobie účinnosti zákona č. 185/2015 Z. z. autorský zákon.

10. Podľa ust. § 141 ods. 1 zákona č. 158/2015 (ďalej len Autorský zákon), správou práv sa na účely tohto zákona rozumie správa výkonu majetkových práv k dielu, umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálneho záznamu, vysielaniu a databáze podľa § 131 (ďalej len „predmet ochrany“).

11. Podľa ust. § 141 ods. 2 Autorského zákona, správou práv vykonáva za nositeľa práv nezávislý subjekt správy alebo organizácia kolektívnej správy podľa tohto zákona, ak nie je v § 146 a § 147 ustanovené inak.

12. Podľa ust. § 165 ods. 1 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná v dobrej viere za primeraných a nediskriminačných podmienok viesť s osobou, ktorá prejaví záujem o použitie predmetu ochrany, s osobou, ktorá je oprávnená na použitie predmetu ochrany bez povinnosti získať súhlas na použitie predmetu ochrany, alebo s osobou povinnou zaplatiť náhradu odmeny podľa § 36 ods. 3 (ďalej len „používateľ“) rokovania o uzavretí a) licenčnej zmluvy, b) hromadnej licenčnej zmluvy, c) kolektívnej licenčnej zmluvy, d) zmluvy o primeranej odmene, na ktorú sa môžu primerane uplatniť ustanovenia šiestej hlavy druhý a tretí oddiel druhej časti tohto zákona okrem § 81 alebo e) zmluvy o náhrade odmeny.

13. Podľa ust. § 169 ods. 4 Autorského zákona, organizácia kolektívnej správy je povinná a) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa § 165 ods. 1 pre nositeľa práv licenčné odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a dodatočné odmeny a b) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody; to neplatí, ak nositeľ práv prejavil výslovne vôľu domáhať sa tohto nároku sám alebo ak je to nehospodárne.

14. Vyššie citované zákonné ustanovenia upravujú vzťahy medzi používateľmi predmetov autorskoprávnej ochrany a organizáciami kolektívnej správy. Autorský zákon vyžaduje, aby tieto vzťahy, ktorých predmetom je používanie predmetov ochrany, príslušné subjekty zastrešili licenčnou zmluvou, resp. zmluvou o primeranej odmene alebo o náhrade odmeny. Na účely tohto zákona, s výnimkou jeho piatej časti o správe práv, sa používateľom rozumie ktokoľvek, kto používa predmet ochrany, napr. aj osoba, ktorá používa predmet ochrany bez súhlasu autora v zmysle výnimky. V prípade osôb, ktoré by v zmysle danej definície používateľa na účely tejto piatej časti zákona používali predmety ochrany bez uzavretej licenčnej zmluvy s organizáciou kolektívnej správy alebo s nositeľom práv pri individuálnom vysporiadaní práv, bude dochádzať k bezdôvodnému obohateniu.

15. Použitie diel z jednotlivých zákonom vymedzených odborov predstavuje neoprávnený zásah do práv ich nositeľov. Tento zásah zakladá získanie majetkového prospechu na strane používateľa predmetov ochrany a na strane nositeľov práv, ktorých práva sú kolektívne spravované žalobcom, právo na jeho vydanie, t. j. na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca je v súlade s ust. § 169 ods. 4 Autorského zákona nielen oprávnený, ale aj povinný domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

16. V konaní nebolo sporné, že žalobca je na základe oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. k.: MK-1586/2016-232-10422 z 18.8.2016, ktoré mu bolo udelené Ministerstvom kultúry SR, kolektívnou organizáciou zastupujúcou práva výkonných umelcov, výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov.

17. Na základe tohto oprávnenia, vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Autorského zákona, by žalobca bol v spore aktívne legitimovaný ako subjekt oprávnený na vyberanie primeraných odmien za použitie zaznamenaného umeleckého výkonu verejným prenosom, resp. na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak len za predpokladu, že by v konaní bolo preukázané, že žalovaná skutočne používala predmety ochrany duševného vlastníctva bez súhlasu oprávneného subjektu, bez licenčnej zmluvy uzavretej so žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a bez zaplatenia odmeny, resp. jej náhrady.

18. V konaní bola spornou práve otázka, či žalovaná v rozhodnom období rokov 2017 a 2018 skutočne používala predmety ochrany duševného vlastníctva, zastrešené oprávnením žalobcu. Pri danom spôsobe použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovo-obrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v prevádzke žalovanej. Poskytovanie signálov prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení sa považuje za verejný prenos diel.

19. Dôkazné bremeno na preukázanie tejto skutočnosti bolo na žalobcovi. Žalovaná môže len ťažko preukázať negatívnu skutočnosť, t. j. že vo svojej prevádzke nemala v rozhodnom období umiestnené žiadne technické zariadenia slúžiace na verejný prenos diel.

20. Podľa ust. § 150 ods. 1,2 CSP, (1) Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. (2) Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

21. Ustanovenie § 150 CSP zakotvuje jednu zo základných procesných povinností strán sporu, a to povinnosť tvrdiť. Stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech sporu. Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť (v zásade) tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť

protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Inými slovami, bremeno tvrdenia je v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany. Skutkové tvrdenia žalobcu sú prostriedkami procesného útoku. Skutkové tvrdenia žalovaného sú prostriedkami procesnej obrany. Strana sporu má povinnosť predložiť skutkové tvrdenia pravdivo a úplne. Sporové konanie je ovládané tzv. prejednacou zásadou a uvedená zásada určuje, že tvrdenie skutočnosti, navrhovanie dôkazov a najmä ich preukazovanie je zásadne vecou strán sporu. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu, nie na súde. Prejednacía zásada znamená, že sú to strany sporu, ktoré majú povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú a ktorých z tohto dôvodu postihuje bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno. Dôkazným bremenom v spojení s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení navrhnutých a vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane sporu, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazná povinnosť, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významným z hľadiska hmotného práva.

22. Žalobca síce tvrdil, že v rozhodnom období vykonal v prevádzke žalovanej fyzickú kontrolu prostredníctvom svojich externých zamestnancov, v tomto smere však žiaden dôkaz neoznačil a ani nepredložil. Dôkaznú núdzu sa snažil preklenúť návrhom na vyžiadanie hromadnej licenčnej zmluvy uzavretej medzi žalovanou a inou organizáciou kolektívnej správy - SOZA, zastrešujúcou iný okruh predmetu ochrany, pri ktorom je tiež základnou podmienkou existencia technických zariadení vybavených signálom, slúžiacim na verejný prenos. Z oznámenia SOZA zo dňa 7. 12. 2020 súd zistil, že žalovaná v rozhodnom období nemala uzavretú hromadnú licenčnú zmluvu. Je potrebné zdôrazniť, že výsledok tohto dokazovania len podporuje obranu žalovanej, ktorá tvrdí, že v rozhodnom období vo svojej prevádzke nemala žiadne technické zariadenia, konkrétne rádio, ktorým by dochádzalo k verejnému prenosu diel.

23. Je nutné poznamenať, že žalobca v spore neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností a nepredložil žiaden dôkaz o tvrdenej skutočnosti, že vykonal v prevádzke žalovanej kontrolu prostredníctvom svojich externých zamestnancov za účelom zistenia prítomnosti technického zariadenia slúžiaceho na verejný prenos a jeho používania zo strany žalovanej. Súd má zato, že v prejednávanej veci nepostačuje neurčitosť tvrdenia a teda, že kontrola bola vykonaná, ale je potrebné predložiť taký dôkaz, ktorý bude postačovať na to, aby súd mohol konštatovať povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi požadovanú sumu predstavujúcu primeranú odmenu podľa Autorského zákona. Keďže v prejednávanej veci dôkazné bremeno na preukázanie ním tvrdených skutočností zaťažovalo žalobcu, ktorý dôkaznú povinnosť neuniesol, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

24. Súd rešpektujúc čl. 2 základných princípov, ktorého obsahom je princíp právnej istoty; pojem vyjadrujúci normatívnu ochranu hodnôt predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, poukazuje na právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Košice I v identických veciach, ktoré sa skutkovo a právne, sporovou stranou - žalobcom (iná strana sporu - žalovaný) zhodujú s týmto sporom, napr. 35Ca/4/2020, 35Ca/3/2020, 24Ca/1/2020. Súd vzal tiež do úvahy aj závery plynúce z rozhodnutia Krajského súdu Prešov, sp. zn. 4Cob/ 21/2017 zo dňa 28.11.2017, na ktoré poukazovala žalovaná.

25. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky už v minulosti vyslovil, že aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty, ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 300/06). Pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (III. ÚS 192/06). Potreba vysporiadať sa so známym rozhodnutím súdu v obdobnej veci (osobitne, ak ide o rozhodnutie NS SR) z hľadiska jeho dôvodov, pokiaľ súd dospeje následne k opačnému názoru, je súčasťou požiadavky na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (II. ÚS 426/2012). Právna istota spolu s požiadavkou ochrany legitímnych očakávaní principiálne neznamená právo účastníka konania na rovnaké právne

posúdenie jeho veci. Nesporne však znamená právo na vysvetlenie dôvodov, pre ktoré sa konajúci orgán verejnej moci od stabilného, doteraz zastávaného právneho názoru odchyľuje (III. ÚS 51/2014). (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 153/2018). Takýto právny názor v podstate len nadväzuje na skoršiu rozhodovaciu prax Ústavného súdu, v ktorej Ústavný súd zdôraznil povinnosť zohľadňovania vlastnej judikatúry všeobecnými súdmi. Možno uviesť napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017, v ktorom Ústavný súd konštatoval : Súd má poznať svoju vlastnú judikatúru, t.j. aj rozhodnutia iných sudcov (resp. senátu) tohto istého súdu, a túto judikatúru musí zohľadniť bez ohľadu na to, či na ňu samotné strany sporu poukazujú. Naopak, postoj všeobecných súdov vyznačujúci sa odlišnosťou prístupu k prejednávanej veci, ktoré sú v podstate identické, bez toho, aby svoj odklon odôvodnili, je prejavom svojvôle, ktorá odporuje základnému princípu materiálneho právneho štátu. „

26. Podľa ust. § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa ust. § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

29. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 ods.1 CSP. Žalovaná mala v konaní plný úspech, ktorej súd priznal náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania súd prvej inštancie rozhodne až po právoplatnosti tohto uznesenia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje (§ 355 ods. 1 CSP). Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Košice I.

Odvolanie môže podať strana, ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP). Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávne skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a ako ďalšie prostriedky procesného úkonu, ktoré neboli uplatnené, h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo k rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v ods. 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Odvolacie dôvody a dôkazy najst' preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).